

trgovca Smoleta, da je bil prejšnja leta ljubljanski poštar. L. 1827 ali 1828 pa je nenadoma izginil, vzeši seboj 6000 gld. konvencijskega (srebrnega) denarja, ki je bil lastnina njegove takrat še živeče matere. Potoval je po (izvenavstrijski) Italiji in Franciji, največ pa po Angleškem ter se je šele pred par leti vrnil, potem ko je porabil vso seboj vzeto gotovino. Kakor je pred svojim pobegom živel šumno in potratno, tako tiho in neopaženo se je zadržal po svoji vrnitvi. Večji del je preživel na svojem posestvu Prežek, kjer je prestal težke bolezni kot posledice poprejšnjega neurejenega načina življenja. Pri občinstvu ni na posebno dobrem glasu, ker ga splošno poznajo kot pustolovca. Sicer pa so nanj skoraj popolnoma pozabili, ker je po svojem povratku živel večinoma osamljeno; le ko se od časa do časa zopet prikaže v Ljubljani, oživi tu in tam spomin na burkaste objestnosti njegovega poprejšnjega ekstravagantnega življenja.

Obiskoval je le nemške (t. j. nižje) šole, vendar nikakor ni brez izobrazbe, ker si je pri svoji naravni nadarjenosti znal v beletristiki pridobiti mnogo znanja. Zelo je napredoval v studiju tujih jezikov — ne pa toliko v svojem slovenskem materinem jeziku —, tako da govori precej gladko francosko, italijansko in angleško. Ko se je vrnil iz tujine, se je zdela, da se je oprijel ekonomije svojega posestva, ki pa ga je pred nekaj meseci prodal nekemu Kalesiču¹⁹ baje za 27.000 gld. Sedaj pa prebiva v Ljubljani brez pravega posla ter živi od obresti (600 gld.) nedotakljive glavnice 12.000 goldinarjev, ki jo je pri sodišču založila njegova rajnka mati. Ker je bil Smole zelo slabega zdravja in so se poznali na njem znaki že izživelega in komaj še vegetirajočega človeka, je policija sodila, da bo dal Smole samo ime, dejansko uredništvo lista pa da bo najbrž poverjeno drugi osebi. Kar se pa tiče političnega mišljenja, ni bilo nikoli slišati o njem kaj neugodnega; v poročilu na gubernij so sicer označili Smoleta za pustolovca, izpustili pa so Schadekovo pripombo, da je vdan tudi pijači.

Tudi »Novice« so povzročile, da so se med policijskimi spisi ohranili opisi in oznake nekaterih mož. Sredi aprila 1842 sporoča namreč gubernij policijskemu ravnateljstvu, da je prosil Blasnik za dovoljenje, izdajati pod odgovornim uredništvom dr. J. Orla slovenski tehnični časopis po vzorcu Pfennig-Magazina in sicer kot prilogo beletristični Carnioliji. — Glede **Blasnika** so iz policije poročali

Lud. bar. Mac-Neven

(26. aprila 1842), da so pri splošnem nadzoru vanju ljubljanskih tiskarjev opazili, da se je vedel vsekdar kot pošten, rodoljuben in neporečen mož, ki je s svojo posebno delavnostjo in podjetnostjo dvignil svojo tiskarno na prvo mesto. Neumorno si prizadeva, da bi čim bolj izpopolnil v svoji založbi izhajajoči leposlovni časopis Carniolijo, ki se mora za svoj obstoj prav za prav zahvaliti njegovi podjetnosti.

Odr. Orlu pa izvemo tam, da je bilo splošno mnenje, da je v poljedelski in pomološki stroki ter v sorodnih panogah najbolje podkovan in da je slovenščine popolnoma zmožen. Na Barju je imel obsežna zemljišča, ki jih je uspešno obdeloval. Med občinstvom je bil na dobrem glasu.

Sedlnitzky pa se s tem guvernerjevim poročilom še ni zadovoljil. Dne 15. junija 1842 je naročil ljubljanskemu policijskemu ravnatelju dr. Fr. Jan. Uhrerju, naj mu poroča podrobneje o dr. Orlu, odgovornem uredniku slovenske, nemškega jezika neveščemu delu podeželskega ljudstva namenjene tedenske priloge »Carniolije«, ki naj bi izhajala pod imenom »Kmetilhke in rokodelke novize«. Preden pa bi mogel s popolno mirnostjo o tej zadevi odločiti, naj mu policija na neočit način preskrbi o dr. Orlu podatkov glede narodnosti, o njegovem poprejšnjem življenju, o družinskih in drugih razmerah ter o njegovem načinu življenja in mu obenem sporoči lastno mnenje

¹⁹ Po Smoletu: Klešič (Gl. Zb. M. Sl., IV, 195).